

**Chương 511: Thảm Hoạ Cổng (47) - Cảm Xúc Của
Liana de Grantz
(Số từ: 4304)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:28 AM 02/08/2023

Sau lần thứ 20, tôi ngừng lại.

Tôi không thể khuất phục được Ellen dù chỉ một lần.

Cơn đau trong giấc mơ của tôi còn kinh khủng hơn vết thương thực tế, nhưng tôi không tỉnh dậy vì nó. Airi đang điều khiển nó một cách giả tạo.

***Rầm**

Vì vậy, khi tôi thức dậy sau giấc ngủ, tôi nhìn thấy tiếng sấm đe dọa âm âm trên bầu trời buổi sáng đầy mây.

Một cơn bão đang đến gần?

Tôi vẫn có thể cảm thấy bàn tay của Airi trên người tôi ngay trước khi tôi chìm vào giấc ngủ.

“Anh ngủ có ngon không...? Hừm, chắc không...”

Chắc hẳn Airi đang tập trung vào những giấc mơ của tôi nên có lẽ cô ấy cũng chưa ngủ. Có lẽ vì cô ấy cứ chứng kiến những cái chết đau khổ của tôi trong giấc mơ nên vẻ mặt cô ấy rất dữ tợn.

Bỏ qua hiệu quả của phương pháp này, có một tác dụng phụ nhất định khi tôi thức dậy vào buổi sáng.

"Dù sao thì... anh không cảm thấy sáng khoái chút nào."

"Không thể tránh được..."

Tôi thức dậy mệt mỏi.

Nó chỉ là tự nhiên.

Những giấc mơ thường không trải qua hàng giờ liền.

Nhưng tôi lại gặp ác mộng trong suốt giấc ngủ nên đầu óc tê liệt, như bị quá tải.

Nó giống như một tác dụng phụ của việc não tôi làm việc nhiều hơn khi tôi ngủ.

Nếu chúng tôi tiếp tục điều này, cả Airi và tôi sẽ kiệt sức khi chúng tôi cần sức mạnh nhất.

Mỗi ngày có thể là quá nhiều...

Có lẽ chúng ta nên làm điều này cách ngày hoặc nghỉ giữa hai ngày.

Bên kia phòng, Harriet đang ngủ, tay ôm chặt một chiếc gối lớn.

"Uh-huh... Reinhardt..."

Airi đã không can thiệp vào giấc mơ của cô, nhưng Harriet thì thăm điều gì đó trong giấc ngủ và càng ôm chặt chiếc gối hơn.

Đồ ngốc của chúng tôi đôi khi có thể đáng yêu đến mức tôi muốn cắn cô ấy.

"Cái này... có hiệu quả không?"

Airi hỏi bằng một giọng nhỏ, cẩn thận để không đánh thức Harriet.

Tôi đã bị giết hàng chục lần trong một đêm. Cơn đau trong giấc mơ còn khủng khiếp hơn cơn đau thực tế.

So với nỗi đau tinh thần ở thế giới bên kia gần như nuốt chửng linh hồn tôi, nỗi đau này dường như có thể chịu đựng được.

Nhưng chỉ vì tôi đã trải qua nỗi đau không có nghĩa là cơn đau nhẹ hơn không đau.

Luna đã từng nói rằng nếu có thể chữa lành vết thương một cách dễ dàng, bạn sẽ hình thành một suy nghĩ rằng việc bị tổn thương một cách dễ dàng cũng không sao.

Vì tôi đã quá đau đớn nên tôi đã cố gắng chịu đựng mức độ đau đớn này, điều này chắc chắn là sai từ quan điểm của Luna.

Tôi biết rằng tôi không thể mua được hạnh phúc trong tương lai bằng nỗi đau mà tôi đang chịu đựng bây giờ.

Tôi biết điều đó chắc chắn.

Nhưng tôi không nghĩ ra cách nào khác.

Để tránh cái tương lai mà Ellen giết tôi rồi tự sát, như tôi đã thấy trong đoạn [Xem trước].

"Anh nghĩ điều đó là cần thiết."

"...Em hiểu rồi."

Tôi đã cố gắng để chết rất nhiều bây giờ.

"Dù sao thì ngủ thêm chút đi."

"Huh?"

"Chúng ta vẫn nên ngủ một giấc dài hoàng."

Airi lại đặt tay lên trán tôi.

Vì tôi không cảm thấy sáng khoái chút nào, nên tôi cần ngủ ít nhất một chút.

Chắc hẳn người thân của tôi đã rất đau khổ khi cố tình làm tôi gặp ác mộng.

Lẽ ra tôi đã có thể chống cự, nhưng tôi đã giao phó ý thức của mình cho sự đụng chạm của cô ấy.

"Lần này em sẽ không để anh mơ mộng gì nữa."

Sự thật là cả tôi và Airi đều biết rằng giấc ngủ ngon nhất là khi bạn không có bất kỳ giấc mơ nào cả.

Lực lượng tinh nhuệ của quân đội Ma vương, được coi là tinh nhuệ nhất, bắt đầu tập hợp lại.

Các Chúa tể của Hội đồng ma cà rồng và ma cà rồng cấp dưới của họ.

Các Linh mục và Thánh hiệp sĩ của Thánh Hội.

Một đơn vị Ma tộc tinh nhuệ đang chuẩn bị tung ra một cuộc tấn công bất ngờ tiếp viện quân đội loài người.

Họ không nhiều, nhưng họ đều là những sinh vật mạnh mẽ có thể di chuyển nhanh chóng thông qua [dịch chuyển tức thời].

Họ được lựa chọn bởi các Chúa tể ma cà rồng, thủ lĩnh của Thánh Hội Olivia Lanze và Nhiếp chính Charlotte.

Họ sẽ đi theo Ma Vương để chọc thủng phòng tuyến của kẻ thù.

Con người không biết gì về kế hoạch của họ.

*Grrrrrr

Một cơn bão bất ngờ ập đến Lazark.

Biển trở nên động và các con tàu khó lái.

Những người ở bến cảng đã làm việc chăm chỉ để bảo vệ những con tàu và ngăn chúng trôi đi. Các nàng tiên cá, những người thu thập tài nguyên từ biển, cũng giảm bớt các hoạt động của họ.

Tại một biệt thự ở ngoại ô Lazark.

Trên bãi biển trước mặt nó.

“Con gái ơi, sao con lại ngồi đây dưới mưa?”

—Ellena de Grantz, cựu Nữ công tước.

Không, cô ấy không còn là Nữ công tước nữa mà chỉ là Ellena de Grantz, một người phụ nữ đến gần con gái mình, người đang ngồi trên bãi biển với vẻ mặt vô hồn.

“ ... ”

Con gái của bà, được biết đến với cái tên Lôi Vương, không trả lời và chỉ nhìn chăm chăm vào những con sóng xa xăm.

Cô đã không gặp mẹ nhiều vì nhiệm vụ của mình ở Port Mokna.

Bây giờ, cô không có gì để làm cho đến khi Quỷ vương ra lệnh mới cho cô.

Vì vậy, cô đang ở tại một trong những biệt thự từng thuộc về Công tước Grantz và hiện do mẹ cô ở ngoại ô Lazark.

Cô đã ở vài ngày tại biệt thự này với bạn bè trong kỳ nghỉ hè đầu tiên ở Temple.

Những ngày đó đã biến mất. Mọi thứ đã thay đổi quá nhiều.

Cô không biết kỳ nghỉ là gì.

Cô không nhớ mình đã nghỉ ngơi lần cuối khi nào.

Cô ấy đã rất cố gắng.

Cô ấy đã cố gắng hết sức trong mọi việc. Cô nghĩ mình phải làm gì đó, rằng không có thời gian để nghỉ ngơi.

Cô đã phải đối mặt với nhiều tình huống nguy cấp và đưa ra lựa chọn của mình.

Và kết quả của những lựa chọn đó.

Cô ấy đã gây ra một thảm họa lớn khác trong một thế giới vốn đã đầy bi kịch, và cô ấy không thể chịu trách nhiệm về điều đó.

—Olivia Lanze đã bị.

—Reinhardt đã bị.

—Và cuối cùng, Ellen Artorius đã bị.

Tất cả họ đều nhận lỗi về những tội lỗi mà Liana đã gây ra. Liana không có gì phải chịu trách nhiệm.

Ellena nhìn con gái vẫn đang nhìn chăm chăm ra biển.

Cô ấy không có chức danh hay quyền hạn ở Edina. Nhưng theo mệnh lệnh của Ma vương, cô ấy đã duy trì một mức sống nhất định, mặc dù không xa xỉ như khi còn là một Nữ công tước, và cô ấy thậm chí còn được bảo vệ.

Tất nhiên, Ellena biết con gái mình đang làm gì và có vai trò quan trọng gì.

Con gái của bà, người mà bà hầu như không gặp, đã trở về nhà và ngồi trên bãi biển với khuôn mặt vô hồn.

Cô đang ngồi dưới mưa, ướt sũng.

Người mẹ không thể biết được bao nhiêu tội lỗi trong mắt con gái mình, nhưng cuối cùng, bà đã đặt chiếc ô xuống.

Và sau đó, bà ngồi xuống bên cạnh cô con gái không có biểu hiện gì trên khuôn mặt.

“Liana.”

“...Vâng.”

“Có khó lắm không?”

“...”

Trước câu hỏi của mẹ, Liana khẽ quay đầu lại nhìn mẹ.

“Con không đáng phải vất vả.”

“...”

“Nếu con đang gặp khó khăn, con không nên nói ra.”

Liana nói điều này và sau đó nhìn lại biển. Ellena nhẹ nhàng đặt tay lên bờ vai ướt đầm của con gái.

“Vậy là con vất vả nhiều như vậy.”

“...”

“Khóc cũng không sao nếu con đang gặp khó khăn.”

Cô ấy đã đấu tranh đủ để nói rằng cô ấy không đáng phải đấu tranh.

Khóc cũng không sao nếu đang gặp khó khăn.

Trước lời nói của mẹ, Liana lắc đầu.

“Mẹ có thể nói thế vì mẹ là mẹ của con.”

“Bởi vì ta là mẹ của con, ta có thể nói như vậy.”

“Nếu là người khác... họ sẽ không thể nói những lời như vậy.”

“Con thậm chí không có quyền được khóc.”

Họ là hai mẹ con có mối quan hệ tồi tệ.

Nhưng sau cái chết của Công tước Grantz và Sự kiện Cánh cổng, nhiều thứ đã thay đổi.

Cuối cùng, họ là những người ruột thịt duy nhất còn lại trên thế giới.

Thật buồn làm sao.

Ít nhất thì điều đó thật may mắn làm sao.

Bây giờ cả hai đều biết rõ sự thật đó một cách đau đớn.

Ellena không biết tại sao con gái mình lại phải vật lộn nhiều như vậy.

“Chà, ta không biết chính xác. Mẹ không biết tại sao con lại như thế này, nhưng mẹ đoán mẹ có thể nói điều này vì mẹ là mẹ của con.”

Ellena không biết con gái mình đã làm gì.

Nhưng bà có thể nhìn thấy một điều trong mắt con gái mình.

Một cảm giác tội lỗi sâu sắc.

"Vì vậy, ngay cả khi con đã phạm phải một hành động dượng như không thể tha thứ, ngay cả khi con đã phạm một sai lầm nghiêm trọng..."

"Ta là mẹ của con."

"Con là con gái của ta."

"Con có thể khóc trước mặt mẹ."

"Ngay cả khi con không thể tha thứ cho chính mình."

"Ngay cả khi con tin rằng bản thân không có quyền được khóc."

"Con có thể khóc trước mặt mẹ."

"Đó là những gì gia đình dành cho nhau."

Nghe những lời này, Liana nhìn Ellena.

Liana, người đã kìm nước mắt, tin rằng mình thậm chí không đáng phải rơi nước mắt.

Không thể tha thứ cho bản thân, cô ấy không biết làm thế nào để đối mặt với vô số sinh mạng đã mất và sự hủy diệt do hành động của mình gây ra.

Cô ấy đã lấy đi nhiều sinh mạng bằng chính đôi tay của mình.

Và kết quả là nhiều người khác đã thiệt mạng.

*Rầm

Trên bãi biển đầy bão tố, Liana cuối cùng cũng gục ngã dưới sức nặng của nụ cười an ủi của mẹ cô.

"Mẹ..."

"Mẹ nghe."

"Con đã phạm... một tội lỗi không thể kể xiết."

"Mẹ hiểu rồi."

"Con đã nghĩ rằng nó sẽ không thể tha thứ được... nhưng nó còn tồi tệ hơn tôi tưởng tượng... tệ hơn cả những gì con mong đợi... rất nhiều điều không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra."

Ellena lặng lẽ ôm con gái mình, khuôn mặt nhăn nhó vì đau khổ khi cô bé bắt đầu nức nở.

"Mẹ hiểu rồi..."

"Mẹ... con... con không biết... phải làm gì..."

Ellena không thể đưa ra câu trả lời cho đứa con gái đang khóc của mình.

"Con... con không biết hận thù cái gì, tìm cách trả thù cho cha, hay giống con là đúng nữa..."

Tất cả những gì cô ấy có thể làm là ôm đứa con gái tội lỗi của mình và khóc bên cô ấy.

"Mẹ hiểu rồi... con gái của mẹ. Con đang cân nhắc... những suy nghĩ như vậy..."

Với con gái đang khóc nức nở trong vòng tay, Ellena de Grantz nhẹ nhàng vuốt mái tóc ướt và lưng con gái.

Cô ấy không thể đưa ra câu trả lời, hướng dẫn hay bất cứ điều gì khác.

Tất cả những gì cô ấy có thể làm là ôm con gái mình và khóc cùng nhau.

Đó là ý nghĩa của gia đình.

"Hức... hức..."

Lôi Vương Liana de Grantz khóc nức nở trong vòng tay của mẹ.

Cuối cùng, kẻ điều khiển tia sét đã để những giọt nước mắt kìm nén của cô trào ra.

Và sau đó, bầu trời bắt đầu quang đãng.

Những đám mây đen u ám một thời tan biến, nhường chỗ cho ánh nắng rực rỡ chiếu xuyên qua, tạo nên một cảnh tượng vô cùng ngoạn mục.

Giữa những giọt nước mắt chân thành, trái tim nặng nề đang khóc mang đến một bầu không khí dày đặc.

Cơn bão, được triệu hồi bởi [sức mạnh siêu nhiên] của Liana, đã biến mất khi tiếng rên rỉ của Liana vang vọng.

Cả Ellena và Liana chỉ có thể nhìn chăm chăm vào khung cảnh siêu thực, đắm chìm trong nước mắt.

Chính Liana de Grantz đã học cách điều khiển tia sét trong cơn thịnh nộ của mình.

Bị ám ảnh bởi nỗi buồn và cảm giác tội lỗi, sức mạnh của Liana ngày càng phát triển.

"Uh... Cậu nói cái gì?"

Tôi không thể không sửng sốt trước lời nói của Liana.

"Cậu có nhớ cơn bão bất ngờ lần trước không? Nó vừa dừng lại."

"Ừm, nó đã dừng, phải không?"

Cơn bão đột ngột xuất hiện, tàn phá trong nhiều ngày, rồi đột ngột tan biến như thể bầu trời bị xé toạc.

Hiện tượng kỳ lạ không chỉ khiến tôi mà cả Lazark lo lắng.

Tuy nhiên, Liana đã tiếp cận tôi, nhận trách nhiệm.

"Vì vậy, tớ không chắc cơn bão kết thúc là do tớ hay nó bắt đầu vì tớ ngay từ đầu..."

"..."

"Tớ biết điều đó nghe có vẻ điên rồ. Tớ biết."

Có lẽ vì cô ấy có thể nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt tôi, nghi ngờ rằng cô ấy đã mất trí sau chuỗi sự kiện. Mặt Liana đỏ bừng khi cô ngập ngừng thú nhận.

"Nhưng tớ nên làm gì về thời gian? Làm thế nào tớ có thể xử lý nó?"

"Có vấn đề gì với thời gian?"

"Ừm... ừm... chỉ là..."

Liana ngập ngừng trước khi bắt đầu giải thích những sự kiện trong vài ngày qua.

Cuối cùng, cô ấy không thể rũ bỏ cảm giác tội lỗi và hối hận đang che mờ khuôn mặt cô ấy, và đôi mắt cô ấy đắm lệt khi cô ấy cố gắng không thổn thức.

Cô ấy hẳn đã tuyệt vọng tột cùng.

Chắc hẳn nỗi đau của cô ấy quá lớn đến nỗi cô ấy có thể muốn chết.

Chứng kiến khía cạnh này của Liana, người luôn tỏ ra mạnh mẽ và cứng rắn, thực sự rất đau lòng.

Lời giải thích của cô ấy mất một lúc, nhưng điểm mấu chốt là:

Cơn bão đã ngừng khi cô khóc trong vòng tay của mẹ.

"Tớ biết điều đó nghe có vẻ vô lý, nhưng xét về thời gian... tớ phải làm gì đây?!"

Mặt Liana đỏ bừng, và cô ấy hét lên trước khi đột ngột kìm lại.

"Tớ không nên tức giận... Xin lỗi..."

"Hãy hành động như cậu thường làm. Tớ không muốn đổ lỗi cho cậu, tớ cũng không muốn thấy cậu thay đổi."

Thấy Liana ủ rũ như vậy thậm chí còn bối rối hơn.

"Chà... Chúng ta cần tìm hiểu xem liệu cậu có thể điều khiển thời tiết hay cậu chỉ đang tưởng tượng ra nó."

"Này! Có phải nói như vậy không?"

"Dù sao đi nữa, tớ có thể nói rằng cậu không ở trong trạng thái bình thường vì cậu sắp nổi giận nhưng sau đó lại kiềm chế bản thân."

Nhìn Liana, người muốn tức giận nhưng cảm thấy quá tội lỗi khi làm như vậy, tôi chắc chắn rằng cô ấy không ở trong trạng thái tinh thần khỏe mạnh.

"Đi với tớ. Chúng ta cần kiểm tra cái này."

Tôi nắm lấy cánh tay của Liana và hướng dẫn cô ấy.

"Nếu cậu thực sự có thể kiểm soát thời tiết, cậu có thể làm điều đó ở đây không?"

Mọi người sẽ khiếp sợ, tưởng rằng trời đã mất trí.

Suy nghĩ của Liana có thể là ảo tưởng.

Khối cảm xúc mà cô ấy chất chứa biểu hiện như một cơn bão, và khi nó tan đi, thời tiết trong lành.

Nếu ai đó kể cho tôi một câu chuyện như vậy, tôi sẽ giới thiệu họ với Airi, gợi ý rằng họ đang giải quyết các vấn đề tâm lý và cần được tư vấn.

Tuy nhiên, người kể cho tôi câu chuyện này chính là Liana de Grantz.

Trong nguyên tác, sức mạnh của Liana tập trung vào tia sét, nhưng khi câu chuyện khác với nguyên tác, tài năng của cô ấy đã mở rộng ra ngoài khả năng điều khiển tia sét đơn giản.

Bây giờ cô ấy có thể gọi ra tia sét từ bầu trời không mây.

—Sấm chớp.

Một sự phóng điện từ thiên đàng.

Bản thân bầu trời.

Việc sức mạnh của Liana có thể phát triển thành thứ gì đó liên quan đến thời tiết không phải là điều hoàn toàn không thể xảy ra.

Nếu tài năng của Liana đã thực sự phát triển để ảnh hưởng đến thời tiết, thì không chắc cô ấy có thể sử dụng nó sau này như thế nào.

Nhưng trước tiên, nó phải được xác nhận.

Cô ấy cần biết liệu cô ấy có thể gây ra sự thay đổi thời tiết hay không và ở mức độ nào.

Không thể làm điều đó ở Lazark, vì vậy họ phải chuyển đến một khu vực không có người ở.

"Đảo hoang?"

"Vâng, chúng ta cần phải kiểm tra một cái gì đó."

Vì vậy, tôi dẫn Liana đi tìm Lucynil.

Quần đảo Edina ban đầu bao gồm nhiều hòn đảo, với nhiều hòn đảo không có người ở.

Trong số đó, một hòn đảo không tên nằm cách xa những hòn đảo đông dân cư.

Lucynil đã thu thập thông tin về hòn đảo hoang vắng từ người cá, xác minh tọa độ của nó và sử dụng Ma pháp [dịch chuyển tức thời hàng loạt] để du hành đến đó theo nhóm.

"Khung cảnh thật ấn tượng."

Khu vực này nổi tiếng với biển màu ngọc lục bảo.

Trong thời gian ở Temple, địa điểm này là một điểm đến phổ biến cho kỳ nghỉ hè.

Phong cảnh thanh bình dường như mang lại sự bình yên cho trái tim tôi, nhưng sự khác biệt giữa điều này và các nhiệm vụ phía trước, cùng với các sự kiện xảy ra trên lục địa, khiến tôi cảm thấy kỳ lạ mỗi khi trải nghiệm nó.

"Chúng ta đang làm gì trên hòn đảo hoang vắng này?"

Lucynil nghiêng đầu hỏi, thắc mắc về mục đích chúng tôi đến đây.

Tôi nhìn về phía Liana.

"Tôi tin rằng tài năng của Liana có thể còn tiến hoá hơn nữa, vì vậy chúng ta ở đây để tìm hiểu."

"Tiến hóa hơn nữa?"

Bối rối, Lucynil đặt câu hỏi điều gì có thể phát triển ngoài sức mạnh triệu hồi sét vốn đã phi thường của Liana.

Tôi đã chia sẻ sự tò mò của cô ấy.

Chúng tôi đã tìm thấy hòn đảo bị bỏ hoang, giống như bất kỳ khu nghỉ mát bãi biển ngập nắng nào khác.

"Hãy thử ngay bây giờ."

Khi nghe đề nghị của tôi, Liana gãi má một cách khó chịu.

"Thực ra..."

"Có chuyện gì vậy?"

"Chỉ là... trước khi tớ đề cập đến nó... tớ chưa tự mình thử..."

Tôi nhận ra vấn đề là gì.

"...Vậy là cậu không biết cách sử dụng nó à?"

"...Đúng rồi."

Liana biết sức mạnh của cô ấy có thể đã phát triển, nhưng cô ấy đã không tìm ra cách sử dụng nó một cách hiệu quả. Nó có thể chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

"Ừm..."

Cô tập trung, nhìn ra mặt biển lấp lánh màu ngọc lục bảo.

*Loé!

Hàng trăm tia sét rạch ngang bầu trời, đánh xuống mặt nước.

Cảnh tượng những tia sét đánh xuống biển xa được theo sau bởi

*Rầm!

Một tiếng sấm vang đến tai chúng tôi sau một khoảng thời gian ngắn.

Trong bầu trời không mây, Liana có thể triệu hồi vô số tia sét chỉ với một khoảnh khắc tập trung.

Không thể phủ nhận sức mạnh của cô ấy là đáng chú ý và có khả năng gây thảm họa.

"Không phải đâu."

"...Tớ biết."

Liana gật đầu lo lắng đáp lại lời của tôi.

Ấn tượng như vậy, cô ấy cần thay đổi thời tiết, không chỉ triệu hồi sét.

"Đó là một cảm giác kỳ lạ... Tôi cảm thấy mình có thể làm điều gì đó, nhưng đồng thời, tôi lại không thể."

Ngay cả nguồn gốc và chức năng của sức mạnh của họ cũng không được biết đến với chính người dùng.

Liana cảm thấy có khả năng nhưng không thể nắm bắt được khả năng của mình.

Lucynil, một Archmage, không quen với [sức mạnh siêu nhiên] và chỉ có thể tỏ vẻ khó hiểu.

*Loé! Loé! Loé!

Cuối cùng, Liana đã dành một khoảng thời gian đáng kể để điều khiển tia sét trên biển.

Cô ấy dường như muốn triệu hồi thứ gì đó khác ngoài tia sét, nhưng dù cố gắng thế nào, cô ấy cũng không thể triệu hồi bất cứ thứ gì khác.

*Rầm!

Điều này tiếp tục trong khoảng 20 phút.

"Nhân tiện, Archdemon."

"Vâng?"

"Mặc dù sét đánh xuống mặt biển không phải là vấn đề nghiêm trọng... nếu một mỹ nhân ngư tò mò nổi lên và bị sét đánh thì sao?"

"Điều đó thực sự có thể xảy ra?"

"...!"

Đó luôn là một khả năng, bất kể mong manh đến đâu.

Mặc dù sét đánh xuống biển sẽ không gây hại cho cá, nhưng một nàng tiên cá tò mò có thể nổi lên và bị điện giật.

Cuối cùng, ba chúng tôi, kể cả Liana, ngồi xuống bãi biển.

"Có phải tất cả chỉ là... một ảo tưởng?"

Liana bắt đầu nghiêm túc đặt câu hỏi liệu cô có phải là người ảo tưởng tin rằng mình có thể thao túng thời tiết hay không.

Lucynil, tất nhiên, không biết gì.

"Nhưng khi cậu lần đầu tiên có thể triệu hồi sấm sét... nó vẫn như vậy."

"Ồ thật tuyệt vời."

Liana đã có được khả năng triệu hồi sét khi cha cô qua đời.

Nếu Liana thực sự đã đánh thức một sức mạnh mới, thì đó cũng sẽ là một sức mạnh được kích hoạt bởi một trạng thái cảm xúc cụ thể.

"Vì vậy, nếu cậu có thể sử dụng sức mạnh mới này trong trạng thái cảm xúc đó..."

"Điều đó có nghĩa là tôi cần phải trải qua một trạng thái cảm xúc tương tự?"

Không phải Liana tiếp tục lời của tôi, mà là Lucynil.

"Nếu [sức mạnh siêu nhiên] phản ứng với cảm xúc, và lần này cô có thể... thay đổi thời tiết, thì tất cả những gì cô phải làm là tạo lại trạng thái của mình khi điều đó xảy ra, phải không?"

Lucynil gợi ý, mỉm cười ngây thơ.

"Hãy cố gắng khai thác cảm giác đó."

Tuy nhiên, rõ ràng là cô ấy đang ở trong một trạng thái tinh thần khủng khiếp vào thời điểm đó.

Không phải là vô cùng đau đớn khi phải đắm mình một cách giả tạo trong tình trạng như vậy sao?

Nước da của Liana tái đi trước lời đề nghị của Lucynil.

Rõ ràng là trạng thái tinh thần hiện tại của cô ấy không được tốt, nhưng cô ấy phải cố ý đặt mình vào trạng thái đó.

Cô ấy hẳn đã cảm thấy buồn, hoặc một cái gì đó khá giống.

Nếu cô ấy vô tình gây ra sự thay đổi thời tiết trong tình huống đó, cô ấy sẽ phải cố tình chìm sâu vào nỗi buồn của mình.

Và, để đẩy Liana vào vực sâu tuyệt vọng.

Khi ngấm lại, đó là một nhiệm vụ vô cùng dễ dàng.

Liana chật vật với vẻ mặt căng thẳng, không thể làm gì, rên rỉ trong khoảng 5 phút.

"Này."

"...Hửm?"

"Cậu có thể giúp tớ được không?"

Trước những lời bất ngờ của tôi, Liana nghiêng đầu.

"Giúp... cái gì?"

"Đừng bận tâm đến chi tiết, chỉ cần giúp tớ, được chứ?"

Liana dường như không hiểu tôi đang nói về cái gì.

"Nếu tớ có thể giúp... điều đó... thật tốt."

"Ừm, được."

Tôi nắm lấy vai Liana và nhìn thẳng vào mắt cô ấy.

"Những gì tớ sắp nói không thật lòng. Tớ chỉ đang cố gắng giúp cậu, vì vậy đừng hiểu lầm và hãy lắng nghe. Hiểu chứ?"

"Cái—? Không, cậu đang cố nói gì vậy..."

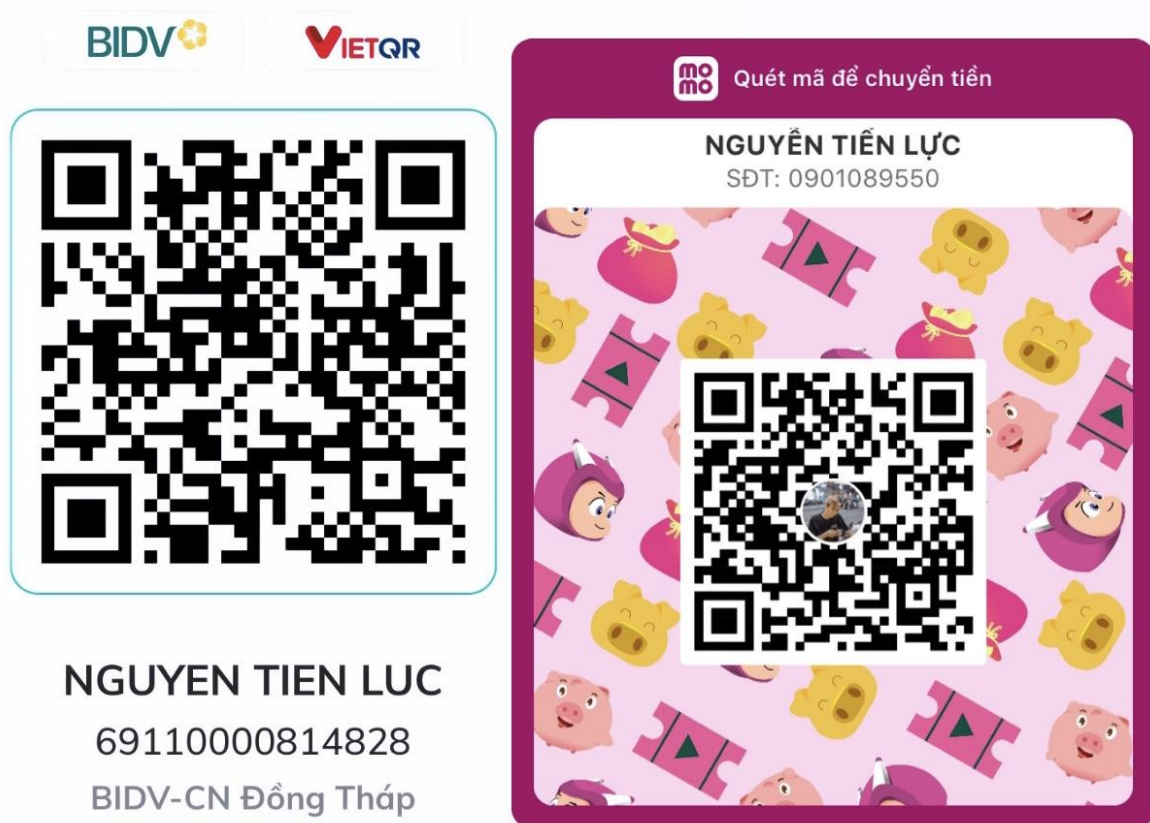
"Tất cả là lỗi của cậu."

Biểu cảm của Liana sụp đổ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading